

Pirkko Repo valmentaa 29.2.

Kuka? Muutaman vuoden takainen esteratsastuksen EM-pronssimitalisti ja pitkän linjan GP-esteratsastaja, 34-vuotias Pirkko Repo. Tiukka ja tarkka valmentaja, joka ei siedä perseilyä tai huumoria, kaikista vähiten hevosen syyttelyä.

Missä? Ruunaankosken maneesissa, itsenäinen lämmittely pikkumaneesissa.

Milloin? Kuukauden viimeinen lauantai, karkauspäivä, alkaen klo 19 ja klo 20.

Mitä? Vinoja lähestymisiä, tehokas 45-minuuttinen. Kaksi pienryhmää.

Kenelle? Uusinnan kanssa kamppaileville kilparatsastajille, korkeudesta viis.

Hinta? Valmennuksen hinta 45€/ratsastaja + 15€/maneesivuokra.

Ratsukot

19:00-19:45	20:00-20:45
<ol style="list-style-type: none"> 1. Lauri Merikanto - Vegas 2. Disa Sund - Linnea 3. Heidi Näyhö - Lollo	<ol style="list-style-type: none"> 1. Liia Kuurto - Jilla 2. Kristian Berg - Verdi 3. Henrik Strand - Masa

---

Osallistumisesta ja kuittaamisesta

Valmennukseen osallistutaan sähköpostitse mattyvrl@gmail.com otsikko *Valmennus*. Paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä. Ilmoittautuessa kerro ratsastajan koko nimi, hevosen kutsumanimi ja sivut sekä vapaamuotoisesti mutta lyhyesti ratsukon tasosta, historiasta ja kauden tavoitteista. Ratsukon tasolla ei niin ole väliä, sillä esteiden korkeus määrittyy ratsukon kilpailutason mukaan joka tapauksessa. Repo kuitenkin suosittelee, että ratsukoiden suoritustaso on vähintään 80 sentin luokkaa rataesteillä, eikä sekään työn ja tuskan takana.

Kuittauspakkoa ei ole. Valmennuspäivään mennessä kuitanneet kuitenkin saavat Pirkolta muutaman valitun sanan ja ystävällisen huomion.

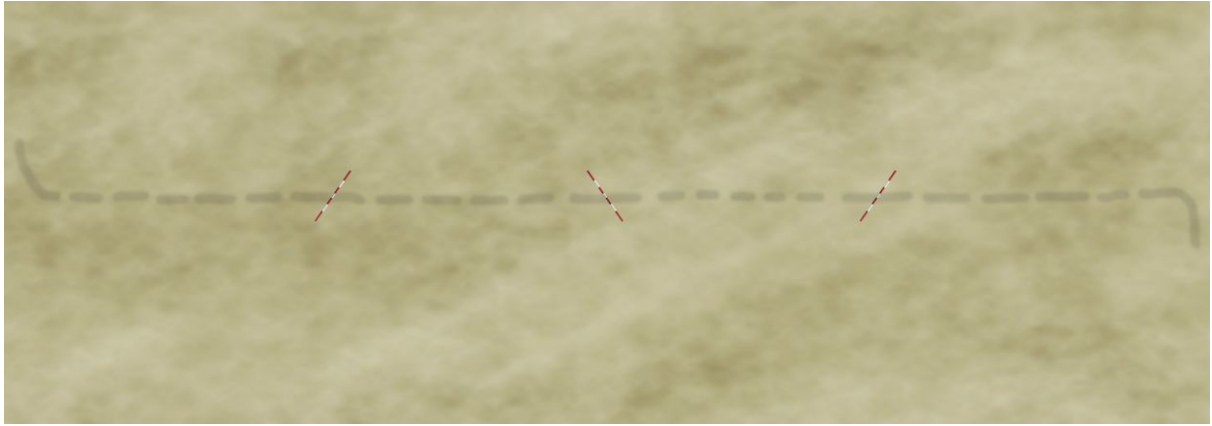
Ruunaankosken ympäristö on vapaasti käytettävissä. Valmennukseen osallistujat saavat halutessaan verrytellä myös maastoissa tai ulkokentillä. Tallissa on vapaita karsinoita kuntoonlaittoa varten, tarpeen tullen voi vuokrata yksikin karsinan. Valmennusta saa seurata veloitusetta. Maneesin kahvila tarjoilee purtavaa valmennusten aikana. Radanrakentajina ja puominnostajina on muutama reipas tyttö Ruunaankosken Urheiluratsastajista.

Valmennuksen tehtävät

Hyppyjärjestys: Disa, Lauri, Heidi - Kristian, Henrik, Liia

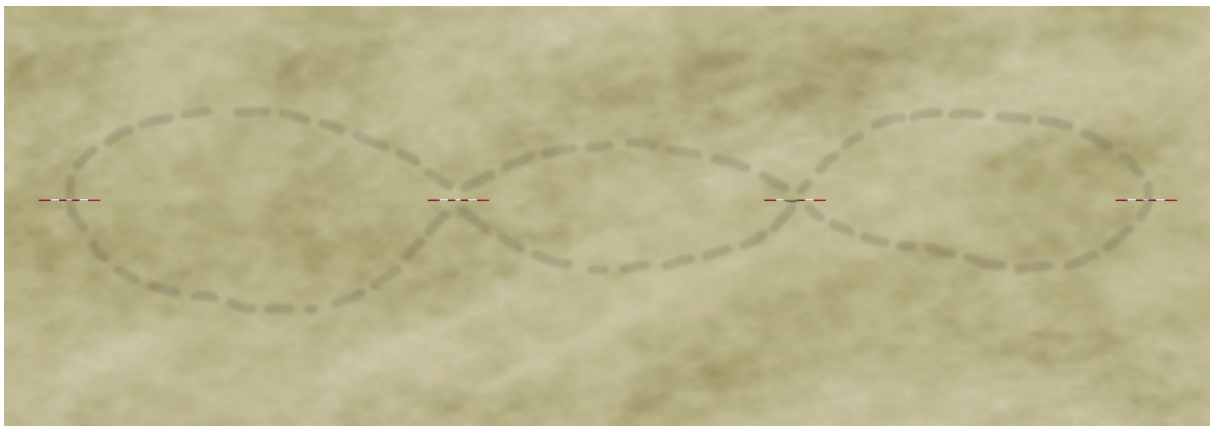
Hyppykorkeus: kaikilla 120cm - Kristian 80cm, Henrik 120cm, Liia 130cm

Ensimmäistä tehtävää varten keskihalkaisijalle rakennetaan kolme vinottaista estettä n. 14,5 metrin välein. Ratsukko aloittaa linjan kääntymällä halkaisijalle lyhyen sivun keskeltä ja pyrkii pitämään suoran tien ylittäessään esteitä. Ratsastajan tulee muistaa pitää laukka hallittavissa ja muistaa suoruuksilla tiellä, ei esteellä. Mutkittelemalla tehtävän vaikeusaste lisääntyy huomattavasti. Esteitä nostetaan onnistumisten mukaan ja linja tullaan ratsukokohtainen määrä kertoja molemmista suunnista.

Repo tulee huomauttamaan varmastikin laukasta sekä ylimääräisistä avuista. Noottia sataa, jos ei luota hevoseensa tarpeeksi. Ja silloinkin, jos hevonen ei ole luottamuksen arvoinen -- mitä sinä sitten edes teet uusintaratsastusvalmennuksessa?

Vinot lähestymiset ovat useimmille ratsukoille helpompia kaarteessa, Repo kertoo tehtävien välissä ja antaa kotiläksyksi pohtia, kumpi teille on helpompi ja ennen kaikkea *miksi*.

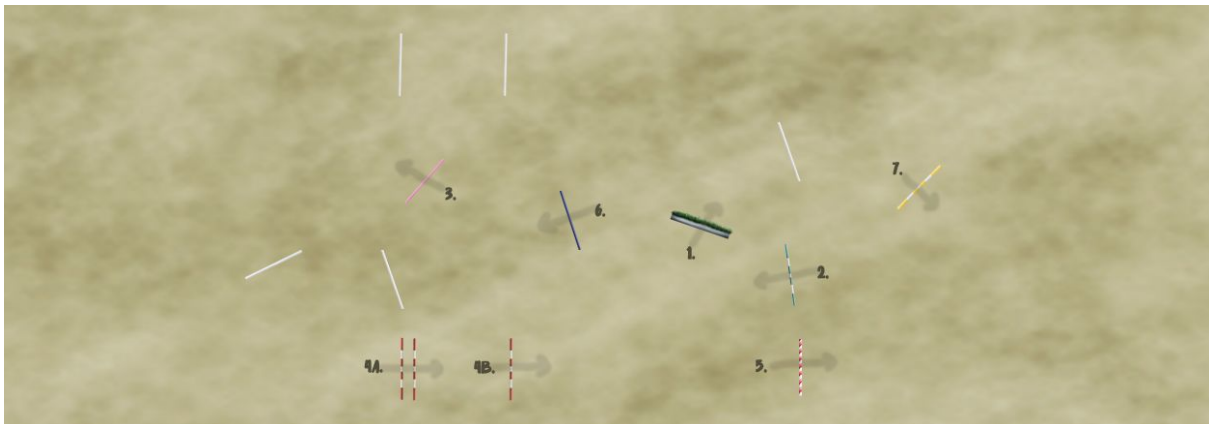
Seuraava tehtävä suoritetaan kahdeksikolla, tai kahdeksikolla ja puolikkaalla: Repo on halunnut käyttää koko tilan hyväkseen, ja maneesiin on aseteltu viisi pystyestettä

keskihalkaisijalle. Tehtävän alussa esteet pysyvät pelkkinä pikkuesteinä, toisilla kavaletteina. Ratsukko etenee maneesissa kahdeksikkona aina esteellä suuntaa (ja laukkaa T: Pirkko) vaihtaen, pl. lyhyillä sivuilla olevat esteet. Koska hevoset on jo verrytelty alle, lähdetään heti hakemaan mahdollisimman loivia teitä puomien välissä. Sisäavut on isossa roolissa, jotta hevosen saa tuotua esteelle mahdollisimman hyvin.

Harjoite on enemmän ratsastajille kuin hevosille: opettele olemaan realistinen hevosesi kanssa. Näin pienille hyppyille on helppo tulla vaikka takaperin, mutta samalla ne ovat oiva tilaisuus kokeilla missä menee paitsi hevosen, niin myös oma raja.

On turha lähteä uhkarohkeaksi pikkuesteillä, sillä esteet nostetaan seuraavaksi ratsukon kilpailukorkeuden tuntumaan (10-20cm alle kilpailukorkeuden) ja tehtävää toistetaan. Laukan tulisi olla hallittua, mutta pyörivää, ilman hevosen syöksymistä kohti estettä. Uusinnassa on usein nopeampi se, joka onnistuu lyhyissä ja kontrolloiduissa teissä, kuin se, joka kaahottaa täyttä laukkaa. Ratsastajan tulee muistaa vaihtuvat avut esteen päällä ja suunnitella jo seuraavaa kaarretta, seuraavaa estettä, seuraavaa hyppyä.

Mikäli Repo katsoo, että ratsukolta uupuu varmuus, lasketaan esteitä niin, että ratsastaja kokee olonsa turvalliseksi ja varmaksi. Tarkoitus on kuitenkin saada mukava mieli vinoista lähestymisistä niin ratsastajalle kuin ratsullekin.

Viimeiseksi maneesiin on rakennettu seitsemän esteen rata kilpailukorkeudessa. Pystyjen lisäksi radalla on yksi okseri kilpailukorkeuden mukaisessa leveydessä osana sarjaa ja yksi erikoiseste johteilla. Radalle on asetettu valkoisia puomeja kuvaamaan uusintaradan "tiellä olevia", perusrataan kuuluvia esteitä.

Jokainen ratsastaja saa suunnitella tiensä radalla (mikäli hevosenhoitaja on mukana, Repo sallii myös jalan radankävelyn) ja suorittaa radan ensin oman suunnitelmansa mukaisesti. Repo antaa (tai ei anna jos suorituksessa ei ollut parannettavaa, mutta todennäköisesti kuitenkin antaa) palautetta ja korjausehdotuksia, ja rata suoritetaan uudelleen. Tarpeen mukaan toistoja, tai yksittäisiä osia radasta. Loppuverryttelyt itsenäiset.

Lauri & Vegas

Merikanto oli repolaiselle tuttu, tai niin tuttu kuin samoja kisoja kaudesta toiseen tahkoavat esteratsastajat toisilleen olivat. Vegasin se tunnisti ennen Merikantoa – tummanrautias tamma oli melkoinen katseenkiinnittäjä, jos ei ulkonäöllisesti niin viimeistään lupaavalla hypyllään.

Vaikka ratsukon työskentely olisi tänään voinut olla parempaakin, jäi valmentajalle kuitenkin hyvä yleiskuva. Ratsastaja on hevoselle sopiva, ei ylläty tai säikähdä isompiakaan hyppyjä. Hevonen tarjoili mielenkiintoisia hyppyjä, ja Repo katsoi tämän johtuvan ratsastajan puuttellisesta tuesta. Merikanto kuitenkin osasi lukea hevostaan hyvin ja usein korjasi edellisen suorituksen virheet heti seuraavalla suorituksella.

Repo salaa piti erityisesti myös siitä, että tiukoissa tilanteissa ratsastaja oli valmis tekemään kompromisseja, kuten uhraamaan esteväliin suunnitellun askelmäärän tuodakseen hevosen esteelle hyvin ja suoraan. Hypyt tulivat hevoselle luonnostaan ja tamma vaikutti kykenevältä kiipeämään esteen kuin esteen yli lähestymisestä riippumatta, ja se pysyi irti puomeista. Kunhan muun paketin saa kunnolla kasaan, hyppytekniikka paranee kuin itsestään.

Vegas on vielä sinänsä nuori, ja siinä on oiva aihio huippuhevoseksi. Siksi Repo ei olisi turhan huolissaan tamman kiihtymisistä tai esteelle ryntäilyistä, molemmat korjautunee iän, rata- ja kilpailurutiinin myötä. Hyppytekniikka hevosella on luonnostaan hyvä, mutta kaipaa varmuutta ja viimeistelyä. Ratatemmon tasaisuuden työstäminen kotiläksyksi.

Heidi & Lollo

Repo ei tiedä miltä tuntuu olla satulaanpalaaja, mutta Repo tietää Näyhön GP-kilpakentiltä, ja ehkä siksi armoakaan ei herunut. Tänään ratsukkoa tuntui kannattelevan enemmän vähän vanhentunut lihasmuisti ratsastajan psyykkeen lähinnä häiritessä suorituksia. Leijonanosa valmennuksesta tuntui menevän vähän asetuksia haeskellella. Perusratsastus oli hyvää, mutta ajoittain ratsastaja ja hevonen tuntui olevan kuin vastakkaiset magneetit.

Hevonen vaikutti olevan perusluonteeltaan kiltti ja oli valmis luotsaamaan ratsastajan yli vaikka yksinään. Etenkin pienemmillä korkeuksilla siitä näki, että se vähän ehkä jopa huolestui kaikesta satulan päällä tapahtuvasta hienosäädöstä ja lähti räpiköimään askelten ja rytmin kanssa.

Siitä, että Näyhö ei missään vaiheessa luovuttanut, Repo voi antaa pisteen jos toisenkin. Ratsukko väläytteli myös hyviä pätkiä, etenkin valmennuksen loppua kohden. Tosin Repo ei ollut ihan varma oliko kyse siitä, että hevonen oli päättänyt tyystin lopettaa ratsastajansa kuulemisen ja tehdä vain oman mielensä mukaan, vai siitä, että Näyhö oli antautunut enemmän flown vietäväksi ja lopettanut liiallisen hienosäätelyn selässä.

All in all, Repo ei kokenut valmennusta ihan farssiksi ratsukon suhteen. Silloin kun esteet muuttuvat henkiseksi, on repolainenkin vähän huono auttamaan. Hyvät pätkät olivat kuitenkin hyviä, vaikka ne harvassa olivatkin. Mutta laatu korvaa aina määrän, sanoo Pirkko.

Liia & Jilla

Ruunivoikkopa vasta olikin hauska tapaus. Se vietti suurimman osan valmennuksesta pinkeänä kuin ilmapallo juuri ennen poksahdustaan, ja vaikka ratsastaja-omistaja vaikutti olevansa hevosen selässä kuin kotonaan, oli ratsukolla silti isoja ongelmia.

Jillan kanssa Repo laittaisi pääpainoksi kontrollin. Enemmän estesileää, ja ihan pelkkää sileää. Pää alas ja hallintaan, ja sitä kautta hevosen etuosa paremmin ratsastettavaksi ja koko ratsu kuuliaisemmaksi. Nyt meininki oli vähän sellaista, että jos Repo olisi yhtään heikompi tapaus, se olisi katsonut useimmat hyyt sormiensa lomasta kauhistuneena. Hevonen oli yksinkertaisesti turhan innoissaan hyppäämisestä ja ratsastaja ei oikein saanut pidättäviä apuja läpi, mikä taas johti epämääräiseen ryntäilyyn ja epätoivoiseen askelmäärien korjaamiseen. Ratsastajasta paistoi kilometrien päähän, että vähän ny ressa.

Kun ratsastaja rauhottui, hevonenkin rauhottui. Koska suoritukset paranivat toistojen myötä, Repo ehkä suosittelisi reippaampaa tai pidempää verryttelyä, jotta hevonen pääsee purkamaan pöllöilyenergiat ennen suoritusta.

Valmennuksen jälkeen Repo kutsui Liiaa (mielessään, ei tietenkään ääneen) sitkeäksi sissiksi, sillä tuollaisen hevosen ratsastus vaatii rutkasti sisua. Kunhan molemmat vaan löytävät kultaisen keskitien mitä tulee rauhallisuuteen, on tässä ratsukossa potentiaalia. Hevonen osaa kyllä hypätä ja hyvin hyppääkin, ja ratsastaja on ainakin pitkäpinnainen ja kova duunari jos ei muuta. Siinä on jo hyvä pohja tielle paremmaksi ratsukoksi. Toki nykyiselläkin tyyllillä pärjää, mutta siistimmällä ja rauhallisemmalla ratsastuksella pääsee pidemmälle.

Henrik & Masa

Strandillapa oli suuri ja hidas hevonen. Se oli ehkä ihan raikastava tuulahdus ryntäilevien ratsureimojen ryhmässä, huomasi Repo ajattelevansa katsottuaan hampaat irvessä riemukkaan ruunivoikon rymistelyä. Masa oli pitkäaskelinen ja reaktiivisesti sitä ei voinut kutsua edes vähän valehdellen, mutta Strand tuntui itsekkin olevan tietoinen hevonsa suurimmista kompastuskivistä.

Repolaisen makuun ratsastaja otti ehkä vähän liiankin iisisti, vähän sellainen *no mennään jos mennään* -fiilis vaikka kaikki esteet ylittyivätkin ihan tyylipuhtaasti. Sitä tapahtui usein, enemmän silloin kun ratsastaja ratsasti vain yhtä tai samantyyppisiä hevosia, mutta Strandilta Repo oli jotenkin odottanut vähän enemmän kun tiesi sen töiden puolesta ratsastavan useanlaisia hevosia. Nyt Henrik-rukka oli ehkä tuudittautunut siihen, että sillä on nuori, hidas ja iso hevonen, ja sitä piti ratsastaa niin, että se sai olla nuori, hidas ja iso.

Mutta, koska kyseessä on todellakin vielä nuori hevonen, on sen kanssa vielä aikaa vaihtaa ratsastustyyliä. Repo todellakin kannattaa lyhyttä ja napakkaa, sillä hevonen on lahjakas ja olisi perin ikävää, jos se jäisi laahustelijaksi lopun ikäänsä ja suurimmiksi kompastuskiviksi osoittautuisi ihan perusesteet.

Koska Strand varmasti ratsastaa paljon erilaisia hevosia, Repo suosittelisi vahvasti astumaan ulos siitä *hevoseni on iso ja hidas* -laatikosta. Ehkä jo se, että hevosta katsoo eri kantilta eikä lokeroi sitä tietynlaiseksi, voisi auttaa ratsastuksessa ja treenattavissa asioissa. Tässä vaiheessa ratsastajan haaveet 130-luokista tällä kaudella tuntuvat vielä kaukaisilta, mutta hevosella on ehdottomasti kapasiteettia luokkanousuun heti kun se saa rakennettua voimaa paketin koossapitämiseen. Sekin vaatii tietenkin sen, että ratsastaja ensin kasaa sen paketin valmiiksi.